

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2016/III. negyedév

2016. harmadik negyedévében összesen 28 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	19 (6 <i>ex parte</i> , 13 <i>inter partes</i>)
Szabadalom	2 (1 <i>ex parte</i> , 1 <i>inter partes</i>)
Használatiminta-oltalom	1 (1 <i>ex parte</i>)
K+F	6 (6 <i>ex parte</i>)

A Hivatal érintett döntéseinek több mint fele (15) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság hat esetben a Hivatal határozatát megváltoztatta, két ügyben a döntést hatályon kívül helyezte és az eljárás folytatására utasította a Hivatalt. Három esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és új eljárásra utasításra került sor, további két ügyben pedig a bíróság az eljárást megszüntette.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén – akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően – megszerezte a megkülönböztető képességet.

1. A „Patikaplus” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték az 5. osztályba sorolt áruk, valamint a 35. és a 44. osztályba tartozó szolgáltatások körében.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a védjegybejelentést elutasította. Kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelölés leíró jellegű valamennyi igényelt áru és szolgáltatás tekintetében. Elemzése szerint a „patika” szó jelentése gyógyszerár, míg a „plus” szó jelentése jelzőként többlet, nyereség. Ennél fogva a lajstromozni kért kifejezés – az

árujegyzékkel összhangban – egyértelműen patikára (gyógyszertárra), illetve patikában forgalmazott árukra, patikai szolgáltatásokra utal. A megjelölés „plus” eleme – az árujegyzékben feltüntetett árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban – többlet, extra, ráadás, tetőzés, grátisz jelentéssel bír, ilyen módon a szolgáltatás, illetve az áru minőségére, jellemzőjére utal. A megjelölés láttán a fogyasztók olyan gyógyszertárra asszociálnak, amely a hagyományos patikákhoz képest valamilyen többletet nyújt az ott értékesített áruk, igénybe vehető szolgáltatások köre, minősége tekintetében. Ebből következően a magyar fogyasztók a megjelölést nem a piaci szereplők azonosítására és az érintett áruk és szolgáltatások megkülönböztetésére szolgáló árujelzőként, hanem az áruk és szolgáltatások minőségét, jellemzőjét leíró kifejezésként értelmezhetik. (M1501614/6.)

A Fővárosi Törvényszék rámutatott arra, hogy a lajstromozni kért megjelölés a „patika” és a „plus” főnevekből álló összetett szó, melyek egyenkénti jelentését a Hivatal helyesen határozta meg. Abban azonban a bejelentővel értett egyet a bíróság, hogy e szavak egybeírásával olyan fantáziaszó keletkezik, amely nem alkalmas a gyógyszertárakban elérhető áruk vagy szolgáltatások konkrét jellemzőjének leírására. A „plus” kifejezés angolos írásmódja ellenére is jól ismert a magyar nyelvben, az általános nyelvhasználatban alkalmazott „összeadás”, „hozzáadás” jelentésén túl árujelzők, kereskedelmi nevek gyakori eleme, mert átvitt értelemben valamiféle előnyre, többletre utal, szóösszetételben árukban, szolgáltatások rejlő speciális előnyök, többletek kifejezésekként használják, vagy egyszerű feldicsérésként alkalmazzák. Nyilvánvaló, hogy a „plus” kifejezés köznapi jelentése nem hozható fogalmi kapcsolatba a „Patika” szóval, ez a főnév ugyanis nem olyan mennyiséget fejez ki, amely kapcsán összeadás, hozzáadás értelmezhető volna. A kifejezésnek tehát a másik, átvitt értelmű jelentését kell figyelembe venni. Ebben az értelemben azonban a „plus” szó alkalmazása legfeljebb sejteti a jelzett áruban vagy szolgáltatásban rejlő előnyt vagy többletet, de hogy ez mely konkrét jellemzőben miként nyilvánul meg, további tájékozódás nélkül nem állapítható meg az átlagos fogyasztó számára. Nem igaz tehát, hogy az érintett közönség azonnal, bármiféle további gondolkodás, illetve asszociáció nélkül észlelheti a megjelölés alapján az árujegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások, vagy azok jellemzőjének leírását. A jelen esetben tehát ismert jelentésű, önmagunkban leíró jellegű kifejezések egybeírásával olyan szemantikai módosulás jön létre, amely a lajstromozni kért szóösszetételnek megkülönböztető képességet kölcsönöz, így a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja nem akadályozza a védjegyoltalmat. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést megalapozatlanul utasította el, a bíróság a további feltételek vizsgálata érdekében a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.20.359/2016/3.)

2. A „REZSINULLÁZÓ” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35., 37. és 42. osztályokba sorolt szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a védjegybejelentést elutasította. Álláspontja szerint a megjelölés olyan szolgáltatásokra utal, melyek igénybevételével csökkenthető, illetve megszüntethető a „rezszi”, vagyis egy ingatlan működéséhez kapcsolódó költség. Ezt a tényt maga a bejelentő is elismerte nyilatkozatában, hiszen az általa nyújtott szolgáltatás csomag pont erre irányul. A Hivatal elemzése szerint a lajstromozni kért megjelölés sem egyes szövegeit tekintve, sem összhatásában nem tekinthető olyan szokatlan kifejezésnek, amely alapján a megjelölés a szolgáltatások, valamint a védjegyjogosultak egymástól való elhatárolása révén az árujelzőként neki szánt szerepet a releváns piacon be tudná tölteni. (M1501081/7.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a Hivatal helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem tartalmaz olyan egyedi elemet, amely alkalmassá tehetné arra, hogy megkülönböztesse a bejelentő áruit mások áruitól. Elemezve a "rezi" és "nullázó" szóelemek jelentését a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a lajstromozni kért szóösszetétel különösebb fantázia nélkül, az állandó és szokásos szóhasználatnak megfelelően fejezi ki a rezi mint rendszeres költség, kiadás csökkentését, kiküszöbölését. Olyan, szemantikai módosulás nélküli szóösszetételről van tehát szó, ami nem oltalomképes. (3.Pk.25.559/2015/4.)

3. A „Házépítő” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 19. osztályba tartozó „építőanyagok, kötőanyagok és cementek” áruk körében.

A Hivatal a védjegybejelentést a Vt. 2. §-a (2) bekezdésnek a) pontja alapján – figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is – elutasította. Megállapította, hogy a megjelölés a felsorolt áruk tekintetében nem rendelkezik a lajstromozáshoz szükséges megkülönböztető erővel, mert közvetlen, a releváns fogyasztók által azonnal felismerhető és értelmezhető információt közvetít az említett áruk fajtájáról. A Hivatal megvizsgálta a megkülönböztető képesség megszerzésének igazolására a bejelentő által benyújtott iratokat. Ezeket a bizonyítékokat a megjelölés használatának igazolására alkalmasnak fogadta el, álláspontja szerint azonban a szerzett megkülönböztető képességet nem igazolják. Megállapíthatónak találta, hogy a lajstromozni kért megjelölést a bejelentő 2010. óta használja az árujegyzékben szereplő árukkal összefüggésben Magyarország területén. Az iratokon szereplő termékfotók azonban azt támasztják alá, hogy a bejelentő a lajstromozni kért megjelölést nem védjegyszerűen, hanem inkább a termék fajtáját feltüntető kifejezésként alkalmazta. A cementes zsákokon ugyanis a „Holcim” kifejezés és a két fekete vonással áthúzott piros, lezáratlan körvonal tölti be a központi helyet, így ennek tulajdonítható árujelző szerep. A „Házépítő cement” szóösszetétel ehhez képest lényegesen kisebb betűvel, mindössze a termék rendeltetésére utaló kifejezésként jelenik meg. Rámutatott a Hivatal, hogy a becsatolt dokumentumok nem nyújtanak tájékoztatást azon fogyasztók arányáról a releváns fogyasztói körön belül, akik a megjelölést a használóval azonosítják. Nem állapítható így meg, hogy a fogyasztók a megjelölésre valóban védjegyként tekintenek-e, annak láttán a bejelentőre asszociálnak-e, vagy pedig csak egy olyan kifejezést érzékelnek, melyet mindössze a termék fajtájának leírásaként értelmeznek. (M1500679/10.)

A Fővárosi Törvényszék osztotta azt a hivatali álláspontot, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem bír inherens megkülönböztető képességgel. Ami a szerzett megkülönböztető képességet illeti, azt a Hivatal sem vonta kétségbe, hogy a felajánlott bizonyítékok igazolják, hogy a bejelentő a csomagolásán „HÁZÉPÍTŐ” kifejezést hordozó cementárúját hosszabb ideje, jelentős piaci részesedéssel fogalmazza belföldön. A bejelentő és a Hivatal között mindössze abban volt vita, hogy e használt védjegyszerű-e, azaz olyan módon valósul-e meg, hogy a lajstromozni kért megjelölést a fogyasztók a termék nevéként, általában árujelzőként, és nem pusztán az áru jellemzőjének leírásaként érzékelik. A bíróság kiemelte, hogy a C-353/03. sz. Nestlé-döntés értelmében a „védjegy védjegyként történő használata” fordulatot úgy kell értelmezni, hogy az kizárólag arra a használatra vonatkozik, melynek célja az áru vagy szolgáltatás meghatározott vállalkozástól származóként történő azonosítása az érintett vásárlóközönség részéről. A bíróság egyetértett a bejelentővel abban, hogy a védjegyszerű használat ilyen értelmezése alapján a jelen esetben megállapítható a megkülönböztető képesség megszerzése. Okszerű ugyanis a bejelentő azon érvelése, hogy az ilyen árukat a lapos, papírzsákos csomagolás sajátosságaiból eredően általában rakatolva tárolják, így a fogyasztók egy része a csomagolás oldalsó nézetével találkozhat. A csatolt fényképfelvételek

alapján megállapítható, hogy a csomagolás oldalán, középre pozícionáltan, a korábbi, illetve újabb cégnév vezérszavához képest lényegesen nagyobb betűkkel olvasható a lajstromozni kért megjelölés. Ilyen módon az átlagos fogyasztó a kifejezést nem a termék jellemzőjének leírásaként, hanem annak nevéként észleli. Ezt a benyomást megerősíti a cégnévváltozást követően használatba vett újabb csomagolás felülnézete, ahol a „HÁZÉPÍTŐ” szó ugyancsak középen, minden más ábrás, illetve szóelemhez képest nagyobb betűkkel jelenik meg. A megkülönböztető képesség megszerzése ugyanakkor csak a cementáruk tekintetben igazolt, az ennél lényegesen tágabb árukört – lényegében funkció szerint meghatározott árucsoportokat – azonosító építőanyagok és kötőanyagok körében nem dokumentált. A kifejtettekre tekintettel a bíróság a Hivatal határozatát a 19. osztályba sorolt „cementek” áruk tekintetében hatályon kívül helyezte, és a hivatalt az eljárás folytatására kötelezte; az ezt meghaladó megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.20.396/2016/7.)

4. A „JÁRMŰPIAC.COM” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35. osztályba tartozó „reklámozás (főként jármű reklám); kereskedelmi ügyletek járművekkel és alkatrészekkel kapcsolatban”, a 38. osztály betűrendes jegyzékébe sorolt valamennyi szolgáltatás, valamint a 41. osztályba tartozó „szórakoztatás” szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is – a 35. osztály tekintetében elutasította. A határozat indoklásában kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelölés egy szóösszetétel, mely egyértelműen egy olyan internetes oldalra utal, mely járművek értékesítésével és a járműértékesítéshez kapcsolódó, a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokkal foglalkozik. A megkülönböztető képesség megszerzése vonatkozásában benyújtott bizonyítékokat értékelve megállapította, hogy a bejelentő nem abban a formában használta a lajstromozni kért megjelölést, amely az elismert bejelentési napon benyújtott védjegybejelentésben szerepel. Álláspontja szerint a csatolt dokumentumok nem nyújtanak tájékoztatást azon fogyasztóknak az arányáról a releváns fogyasztói körön belül, akik a megjelölést a használóval azonosítják. Nem állapítható meg továbbá, hogy a fogyasztók a megjelölésre védjegyként tekintenek, s annak láttán a bejelentőre asszociálnak, vagy pedig egy olyan kifejezést látnak, mely csupán az adott szolgáltatás jellemzőjét tünteti fel. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a lajstromozni kért megjelölés a 35. osztályban igényelt szolgáltatások tekintetében védjegyként nem lajstromozható, míg a 38. és 41. osztályokban felsorolt szolgáltatások tekintetében a védjegybejelentés meghirdethető. (M1402804/8.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Rámutatott arra, hogy a 35. osztályban lévő szolgáltatások igénybe vevője a lehető legáltalánosabb értelemben vett átlagfogyasztó, hiszen a járművek vétele és eladása a társadalom minden rétegét érinti. A megkülönböztető képesség megszerzéséhez tehát olyan mértékű, intenzitású és földrajzi kiterjedtségű használat igazolása szükséges, amely biztosítja, hogy lényegében a teljes magyar lakosságszámmal összemérhető számosságú releváns fogyasztói kör jelentősebb része tekintse úgy a megjelölést, mint amely egy meghatározott vállalkozást azonosít. A bíróság álláspontja szerint ilyen intenzitású használat a csatolt bizonyítékokból nem állapítható meg. (3.Pk.20.124/2016/5.)

II. Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont és (4) bekezdés

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a

védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzetársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

5. Az „**ESPARTIN**” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték az 5. osztályba tartozó „gyógyszerkészítmények” áruk tekintetében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „**PERSANTIN**” nemzetközi szóvédjegynek az 1. és 5. osztályok vonatkozásában.

A Hivatal a felszólalást elutasította és a megjelölést védjegyként lajstromozta. Az áruhasonlóság kapcsán kifejtette, hogy mivel a védjegy és a megjelölés árujegyzékében is megtalálható a „gyógyszerkészítmények” kifejezés, azok részben azonos, részben hasonló árukat tartalmaznak. A hasonlóságot erősíti az a tény is, hogy azok rendeltetése és értékesítési helye is megegyezik. Megállapította, hogy a „**PERSANTIN**” és az „**ESPARTIN**” megjelölések között vizuális hasonlóság nem áll fenn, mert a szavak hossza és azok eleje (PERSA-ESPA) különböző, éppen ez ragadja elsősorban meg a fogyasztók figyelmét. Rámutatott, hogy az összetéveszthetőség zsinórmértéke a fogyasztókban általában kialakuló megítélés, amely inkább alapul felületes benyomáson, mint alapos elemzésen. Ezért a fogyasztók nem vizsgálják meg betűnként a két szót. Álláspontja szerint a fonetikai hasonlóság még kisebb mértékű, mert az azonos szóvégződések ellenére a szavak eltérő hangzású eleje kellő mértékű fonetikai elhatárolódást biztosít. A konceptuális hasonlóságot vizsgálva a Hivatal azt fejtette ki, hogy védjegynek és a bejelentett szómegjelölésnek a magyar átlagfogyasztók számára nincs értelme, ezért mindkét szó fantáziaszónak tekinthető, ami kizárja a konceptuális hasonlóságot. Mindezek alapján a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy – az árujegyzékek részbeni azonossága és részbeni hasonlósága ellenére – a korábbi védjegy és a bejelentett megjelölésről alkotott összbenyomás közötti különbség miatt a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjában foglalt lajstromozást gátló ok nem áll fenn. A Hivatal megállapította továbbá, hogy a megjelölés és az ellentartott védjegy közötti különbség alapján a fogyasztók asszociáció útján sem kapcsolják össze azokat, nem feltételezik, hogy a megjelöléssel ellátott termékek a felszólalóhoz köthetők, különös tekintettel arra is, hogy az 5. osztályban található gyógyszerkészítményekkel kapcsolatosan a fogyasztók az átlagoshoz képest elővigyázatosabbak. (M1500385/11.)

A Fővárosi Törvényszék kiemelte, hogy mivel a gyógyszerek fogyasztása fokozott kockázattal jár, a bírói gyakorlat szigorúbban ítéli meg a gyógyszerkészítmények árujelzőinek összetéveszthetőségét más árukhoz képest. A jelen esetben azonban arra a következtetésre jutott, hogy ennek ellenére sem lehet az összetévesztés reális lehetőségére következtetni, ezért a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.25.552/2015/4.)

6. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 24., 27. és a 37. osztály betűrendes jegyzékébe tartozó valamennyi áru és szolgáltatás vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy használója a korábbi elsőbbségű ábrás védjegynek a 27. osztályba sorolt áruk tekintetében.

A Hivatal elrendelte a tárgybeli megjelölés védjegykénti lajstromozását, egyben a felszólalást megalapozatlannak találta. Először a felszólalás benyújtására való jogosultság kérdését vizsgálta. Kifejtette, hogy a védjegy használója csak akkor tekinthető a felszólalás benyújtására jogosultnak, ha a használati engedély a felszólalási határidő lejártának napjáig a védjegylajstromba bejegyzésre kerül, vagy az erre vonatkozó kérelem a Hivatalhoz ezen időpontig beérkezett. A Hivatal megállapította, hogy az ellentartott védjegy jogosultjai nem azonosak a felszólalóval, valamint, hogy a tárgybeli védjegynek nincsen a védjegylajstromba bejegyzett használója. A felszólaló a tárgyaláson állította, hogy a felszólalás benyújtására jogosult, mert a felszólalói vállalkozás ügyvezetői azonosak az ellentartott védjegy jogosultjainak ügyvezetőivel. A Hivatal rámutatott arra, hogy a jogi személyek önálló, az ügyvezetőktől elkülönülő jogalanyisággal rendelkeznek; az ügyvezetők nem tekinthetők az általuk vezetett társaságokkal azonos személyeknek. Mindezen túl a felszólaló a felszólalási határidő lejártáig nem került bejegyzésre a védjegylajstromba, illetve erre irányuló kérelmet sem terjesztett elő. A felszólalás benyújtására való jogosultsága tehát nem áll fenn. Mivel a felszólaló nem rendelkezik jogosultsággal a felszólalás előterjesztésére, a Hivatal a felszólalást érdemben nem vizsgálta. (M1301971/28.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal a felszólaló eljárásbeli legitimációjának hiánya miatt utasította el a felszólalását. A kérelem megalapozottságáról tehát nem kellett állást foglalnia, ezért a határozat rendelkező része tévesen tartalmazza azt az utalást, hogy a Hivatal a felszólalást megalapozatlannak találja, mely megállapítás egyébként sem a rendelkező részre, hanem az indokolásra tartozik. Rámutatott, hogy a felszólaló a felszólalás benyújtásakor nem igazolta a fellépési jogát, de ennek kiküszöbölése nem hiánypótlásra tartozó kérdés, mert formálisan a Hivatal legfeljebb a Vt. 61/B. § (1) bekezdésének tartalmáról tájékoztathatná, amire, mivel jogi képviselővel járt el nem köteles, vagy arra figyelmeztethetné, hogy kezdeményezze használati jogának a lajstromba történő bejegyzését. Utóbbi azonban a felszólaló önrendelkezésébe való megengedhetetlen beavatkozás, egyben a bejelentővel szembeni pártatlanságot sértő eljárás volna. A Hivatal nem köteles és nem is jogosult a feleket jogaik érvényesítésének eredményessége végett instruálni, emellett nem kötik a Ket-ben megállapított határidők, így alaptalanul hivatkozott arra a felszólaló, hogy azért nem élhetett a felszólalás jogával, mert a hatóság elmulasztotta őt figyelmeztetni rá, hogy időben kérje a használati jogának bejegyzését. Egyetértett a bejelentővel abban, hogy a felszólaló visszamenőlegesen nem lehet bejegyzett védjegyhasználó, ezért a határozat hatályon kívül helyezése nem oldhatná fel a felszólaló eljárási legitimációjának hiányát, és felszólalása utólag sem nyerhetne értékelést. (3.Pk.25.592/2014/4.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és indokaival egyetértett. A felszólaló nem rendelkezett olyan jogosítvánnyal, aminek alapján eredményesen felléphetett volna a bejelentő megjelölésének lajstromozása ellen. Ezért az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.26.411/2015/5.)

7. A „**VITAMAX D3**” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték az 5. osztály betűrendes jegyzékébe tartozó összes termék tekintetében.

A bejelentéssel szemben – többek között a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „**VITAMIX-B**” védjegynek az 5. osztályba tartozó „gyógyszerészeti és állatgyógyászati készítmények” áruk vonatkozásában.

A Hivatal a felszólalásnak helyt adva a védjegybejelentést elutasította. Megállapította, hogy magyar nyelv sajátosságait, valamint az árujegyzékekben megadott termékek és a megjelölések kapcsolatát figyelembe véve a hangsúlyos elem a „**VITAMIX**” illetve a „**VITAMAX**”, mert a fogyasztók figyelmét elsősorban ezek ragadják meg. A védjegy „**B**”, és a megjelölés „**D3**” betűi az árujegyzékbe sorolt termékek tekintetében leíróak. Kifejtette, hogy a domináns szóelemek vizuálisan összetéveszthetők. A megjelölés és a védjegy fonetikai alapon is nagymértékben hasonlóak, mert különbség csak az utolsó előtti magánhangzókban hallható, amely azonban a hosszabb szavak esetében nem elég hangsúlyos ahhoz, hogy ez alapján a fogyasztó a megjelölést és a védjegyet biztonsággal megkülönböztesse egymástól. A konceptuális vizsgálat eredményeként a Hivatal arra jutott, hogy a megjelölés és a védjegy egyaránt fantáziaszó, annak ellenére, hogy mindkettőben szerepel a „**VITA-**” elem, amely az árujegyzékekbe tartozó vitaminokra utal. E fantáziaszavakat a fogyasztók megfelelően el tudják határolni egymástól, tehát ezen az alapon nem feltétlenül éri el a hasonlóság az összetéveszthetőség szintjét, noha az azonos termékcsoport rövidítésének használata nem segíti az elhatárolást. Mindezeket értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölés és az ellentartott védjegy közötti hasonlóság mértéke – figyelembe véve a vizuális, a fonetikai, és a konceptuális összevetést – eléri az összetéveszthetőség mértékét. Rámutatott a Hivatal arra is, hogy az ellentartott védjegy és a lajstromozni kért megjelölés árujegyzékében egyaránt az 5. áruosztályba sorolt áruk szerepelnek olyan módon, hogy az ellentartott védjegy árujegyzékét teljes egészében tartalmazza a megjelölés árujegyzéke. Tehát az árujegyzékek azonossága állapítható meg, ezért a fogyasztók a termékek azonos felhasználási módja és értékesítési jellemzői alapján arra következtethetnek, hogy a nagymértékben hasonló megjelölésekkel ellátott áruk előállítója vagy forgalmazója ugyanaz a vállalkozás. (M1403041/18.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kifejtett álláspontja szerint a kérdéses lajstromozást gátló ok alkalmazása szempontjából nincsen jelentősége annak, hogy a felek ténylegesen milyen jellegű, rendeltetésű áruk körében használják, vagy kívánják használni az ütköztetett megjelöléseket. E körben kizárólag az vizsgálendő, hogy a lajstromozni kért megjelölés bejelentéskori ábrázolását és az ellentartott védjegy lajstrom szerinti ábrázolását összevetve kimutatható-e olyan mértékű hasonlóság, amely a szokásos mértékben tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztót összetévesztésre vezetheti. Irrelevánsak tehát a bejelentőnek a felek piaci pozícióival, termékeinek vitamintartalmával, ezek jellegével és indikációival kapcsolatos érvelései, mert nem a jelzett termékek, hanem az összevetett megjelölések közti különbségeket kell értékelni, mégpedig az árujegyzékben szereplő áruk felől. (3.Pk.24.594/2015/9.)

8. A „DiVita” szömegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 30. osztályba tartozó „Magyarországról származó búzalisztből készült száraztészta” áruk vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy használója a korábbi elsőbbségű „CIVITA” közösségi szövédjegynek a 29. és 30. osztályokba sorolt áruk tekintetében.

A Hivatal a megjelölést védjegyként lajstromozta. A vizuális és fonetikai szempontú összevetés során megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés és a védjegy részben hasonló. A fogalmi, jelentéstartalmi hasonlóság körében a Hivatal kiemelte, hogy a „vita” szó a latin nyelvben „élet”, illetve „életmód” jelentéssel bír, amelyet elterjedtsége folytán a kevésbé művelt, idegen nyelvet nem beszélő fogyasztók is ismerhetnek, illetve a vita szóról a fogyasztók az egészséges életmódhoz kapcsolódó, egészséges élelmiszerekre asszociálnak. A „DiVita” megjelölésben a „Di” elem jól elkülönül és a latin nyelvekben kevésbé járatosak is valamilyen névelőként vagy előtagként értelmezik az ismert „Vita” szóelem előtt. A „CIVITA” egy latin eredetű olasz szó, amely magyar jelentése város, városrész. Ezt a szót az átlagfogyasztók is főként városként értelmezik, mivel – akár a középiskolai történelmi tanulmányaik során is – gyakran találkozhatnak vele a latin „civitas” formában. Tehát a védjegy a „CIVITA” szóból áll, amely egységében konkrét jelentéssel bír, nem lehet az első „CI” szótagot leválasztani róla, mivel az a védjegyszó jelentéstartalmának gyökeres megváltoztatását jelentené, ahol a „CI” elem nem rendelkezne jelentéstartalommal. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölések közötti konceptuális alapú elhatárolhatóság miatt nem áll fenn annak veszélye, hogy a fogyasztók a védjegyet és a megjelölést összetéve vesszék. (M1402338/36.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint az összetéveszthetőség kérdésének eldöntéséhez elsősorban a releváns fogyasztói kört szükséges azonosítani, amely jelen esetben a védjegyjogi értelemben vett átlagos fogyasztó. A megjelölések szembetűnően azonos hosszúságúak és első pillantásra lényegében azonos betűkészletből állnak, íráskéjük nem mutat olyan jellegzetes eltérést, amely az átlagos figyelmes fogyasztó számára biztos elhatárolási alappal szolgálhatna. A jelentésbeli hasonlóság vonatkozásában a bíróság nem értett egyet a hivatali döntéssel. Álláspontja szerint nem feltételezhető az átlagos fogyasztóról, hogy az ellentartott védjegy alapján a latin „civitas” kifejezésre asszociálna, hiszen annak „város” jelentésével aligha van tisztában. Következtetése szerint a megjelölés és a védjegy olyan fantáziaszavak, amelyek jelentésükben nyilvánvalóan nem, koncepciójukat illetően azonban összetartoznak: egyaránt olaszosan csengő kifejezések. Figyelembe véve, hogy e közös alapgondolaton túl a szavak íráskéjükben és hangzásukban is nagymértékben hasonlóak, valószínűnek tekinthető az összetéveszthetőségük. E valószínűséget a bizonyosság szintjére emeli az a körülmény, hogy az árujegyzékben azonos áruk – száraztészták – szerepelnek, amely a joggyakorlat szerint a megjelölések összetéveszthetőségét fokozó tényezőként értékelendő. Mindezek alapján a Hivatal határozatát megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította. (3.Pk.20.206/2016/6.)

III. Vt. 5. § (2) bekezdés a) pont

A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet más lajstromozás nélkül korábbtól fogva ténylegesen használ belföldön, ha a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne.

9. Az „R 92” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 3. osztályba sorolt „fegyvernek nem minősülő könnygázspray termék”, valamint a 13. osztályba tartozó „könnygázás védőfegyverek; permetezők személyvédelmi célokra” áruk körében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be.

A Hivatal a felszólalást megalapozatlannak tartotta és elrendelte a megjelölés védjegykénti lajstromozását. Kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelöléssel ellátott áruk felhasználóinak nem az átlagfogyasztót kell tekinteni, mert a termékeket rendeltetésük alapján elsődlegesen rendvédelmi szervek használják, ezek az áruk korlátozottan hozzáférhetők, ezért a napi fogyasztási cikkekhez képest kisebb mértékű piaci jelenlét is elegendő lehet a megjelölés használatának igazolására. A csatolt bizonyítékok alapján azonban arra a következtetésre jutott, hogy azok nem igazolják azt, hogy a felszólaló a megjelölést korábbtól fogva használta. (M1300367/21.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kifejtett álláspontja szerint a Hivatal helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felszólaló által felajánlott bizonyítékok, amelyek nagyobb része üres iratminta, a közbeszerzési eljárásokban alkalmazott kérelmek kitöltetlen melléklete, űrlapja, a lajstromozni kért megjelölés tényleges használatának igazolására nem alkalmasak. A felszólaló által igazolni kívánt közbeszerzési eljárásban való részvétel, ajánlattétel tekintetében megállapította, hogy az önmagában csak a védjegyjogilag releváns használatot előkészítő cselekmény, nem tekintendő a megjelölés olyan jellegű, és kiváltképp olyan mértékű alkalmazásának, amely azt eredményezhetné, hogy a védjegybejelentés napján a fogyasztók az R 92 megjelölésről a felszólaló áruját, illetve magát a felszólalót ismerhessék fel. Ezért a lajstromozni kért megjelölésnek a felszólaló engedélye nélküli, bejelentő általi használata nem ütközhetett a Tpv. 6. §-ába. (3.Pk.23.591/2014/7.)

10. A „Gazdálkodj okosan!” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 16. osztályba tartozó „papír, karton és ezen anyagokból készült termékek; papíripari cikkek”, a 28. osztályba sorolt „játékok, játékszerek” és a 41. osztályba tartozó „nevelés; szakmai képzés; szórakoztatás; kulturális tevékenységek” szolgáltatások tekintetében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be.

A Hivatal a felszólalást megalapozatlannak tartotta és a megjelölést védjegyként lajstromozta. Rámutatott arra, hogy a bejelentő a „GAZDÁLKODJ OKOSAN” megjelölését nem pusztán szóösszetételként kérte oltalmazni, hanem színes ábrás megjelölésként, a szóelemek jellegzetes kialakításával. Számba véve a szóban forgó ábrák egyes elemeit, megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott korábbi megjelölés – a felszólaló által önkéntes műnyilvántartásba vett „gazdálkodj okosan” grafikai tervei – kizárólag a „Gazdálkodj okosan!” társasjáték szóösszetételek használatában azonosak, ez a szóösszetétel

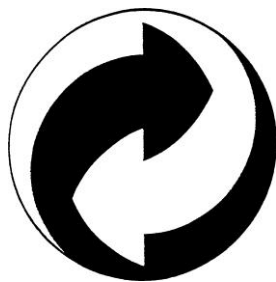
azonban a Fővárosi Törvényszék és Fővárosi Ítéltábla jogerős végzései alapján nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel. Ezért a lajstromozni kért megjelölés, valamint a felszólalói megjelölés lényegi azonossága a jellegzetes ábrás kialakítások eltérése miatt nem állapítható meg. Mindamelllett a felszólaló kiterjedt tényleges piaci használatot az önkéntes műnyilvántartásban szereplő megjelölések vonatkozásában nem igazolt. Az általa benyújtott számlák nagy része értékelhetetlen, mert azokon sok esetben nem szerepel vagy ki van takarva a számla kiállítójának neve. Ebből következően nem állapítható meg, olyan korábbi használat sem, amely alapján a fogyasztók a megjelölést a felszólalóhoz kötnék. A használatnak a felszólaló által hivatkozott jogszabályba való ütközése kapcsán a Hivatal kifejtette, hogy a szerzői jogi védelem automatikusan, a mű létrejöttétől kezdve, a törvény erejénél fogva jön létre. Nincs tehát szükség arra, hogy a művet bejelentés vagy nyilvántartásba vegyék. A szerző kérheti azonban a Hivataltól művének önkéntes nyilvántartásba vételét, amely alapján kiállított tanúsítvány – bár önmagában szerzői jogi védelmet nem keletkeztet – bizonyítja, hogy a nyilvántartásba vett mű az akkori tartalommal létezett. A Hivatal végül arra a megállapításra jutott, hogy a bejelentő jogszerűen használhatja fel a bejelentett megjelölésben szereplő grafikai kialakítást, e tevékenysége a felszólaló eltérő megjelölésekre vonatkozó későbbi szerzői jogát nem sérti, így a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból. (M1300963/26.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Egyetértett a Hivatallal abban, hogy a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerinti lajstromozást gátló ok akkor alkalmazható – másik két feltétel mellett –, ha a megjelölés azonos vagy lényegileg azonos a bejelentésben szereplővel. A megjelölést és az ellentartott ábrázolást összevetve azonban azonosságot nem látott megállapíthatónak, mert a játékok körében megkülönböztető képességgel nem bíró „Gazdálkodj okosan” mondat mellett szembeűnőek a grafikai jellegű különbségek. Ez önmagában kizárta az elsőfokú bíróság szerint a hivatkozott kizáró ok alkalmazhatóságát, ezért a további feltételek – a korábbi használat és a hozzájárulás nélkül jogszabályba ütköző jelleg – vizsgálatát szükségtelennek tartotta. Megjegyezte, hogy a felszólaló nem is jelölt meg olyan megfelelő jogszabályhelyet, amelyet a lajstromozni kért megjelölés engedély nélküli használata sérthetne. A szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény és az önkéntes műnyilvántartás részletes szabályairól szóló 26/2010. (XII. 28.) KIM rendelet hivatkozott rendelkezései erről nem rendelkeznek. (3.Pk.20.536/2015/4.) A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.267/2016/3.)

IV. Vt. 18. § (1) bekezdés

A Vt. 18. §-ának (1) bekezdése alapján ha a védjegyjogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg belföldön a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegy oltalmára alkalmazni kell az e törvényben előírt jogkövetkezményeket [4. § (3) bek., 5. § (2) bek. b) pont, 30. § d) pont, 33. § (2) bek. a) pont, 34. §, 61/E. §, 73. § (2) bek.], kivéve, ha a védjegyjogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

11. A Hivatalnál oltalom alatt áll az alábbi nemzetközi ábrás védjegy az 1-35., valamint a 39., 40. és 42. osztályokban. A védjegy oltalmának használat hiánya miatti megszűnése megállapítása iránt kérelmet terjesztettek elő.

A Hivatal a használat hiánya miatti megszűnés megállapítására irányuló kérelemnek részben helyt adott és az 1-35. osztályokba sorolt áruk és szolgáltatások, továbbá a 39. osztályban lévő „Transport; storage of goods” és a 42. osztályban szereplő „computer programming” szolgáltatások tekintetében a nemzetközi védjegy oltalmának megszűnését állapította meg a kérelem benyújtásának napjára visszaható hatállyal. A 39. osztályba tartozó „Packaging of goods”, a 40. osztályban szereplő „processing of materials; recycling of packaging materials”, és a 42. osztályba sorolt „Waste disposal by chemical, physical and/or biological processes” szolgáltatásokra nézve a védjegy oltalmát változatlan hatállyal fenntartotta. A Hivatal álláspontja szerint a védjegyet – a védjegy alapvető funkcióit, valamint a Vt. 18. §-ában foglaltakat szem előtt tartva – olyan módon kell használni, hogy a megjelölés szempontjából releváns fogyasztói kör a védjegy és az árujegyzékben szereplő áruk és szolgáltatások között közvetlen kapcsolatot tudjon létesíteni. Ha ugyanis a releváns fogyasztói csoport a védjegy alapján sem a védjegy jogosultját, sem a védjeggyel ellátott termékeket azonosítani nem tudja, akkor a védjegy nem alkalmas arra, hogy árujelző szerepet töltsön be, azaz az egyes jogosultak áruit és szolgáltatásait egymástól megkülönböztesse. A fentiek figyelembe vételével megállapította, hogy a védjegy tényleges használata a vizsgált időszakra nézve a 39. osztályba tartozó „Packaging of goods”, a 40. osztályban szereplő „processing of materials; recycling of packaging materials”, és a 42. osztályba sorolt „Waste disposal by chemical, physical and/or biological processes” szolgáltatások tekintetében megtörtént. A védjegy árujegyzékében szereplő többi áru és szolgáltatás tekintetében azonban az igazolás nem, vagy nem megfelelően történt meg. A Hivatal kiemelte, hogy a csatolt elektronikus adathordozón szereplő dokumentumok többségén a védjegy nem önmagában, hanem az „ÖKOPANNON” szó „O” betűjében rajzolódik ki, ami a megkülönböztető képességet érintő módosítás, így a védjegy tényleges használatként nem értékelhető. A 2010. évre vonatkozó média megjelenési terveken maga az árujelző sem jelenik meg, így ez sem értékelhető a használat bizonyítékeként. A Hivatal rámutatott, hogy a felek egybehangzó nyilatkozata, a közvélemény-kutatás, valamint a csatolt licenc szerződés alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy mi a jogosulti védjegy funkciója. Bizonyos, hogy a fogyasztók a támadott védjegyet az áruk csomagolása környezetbarát, újrahasznosítható jellegének tanúsításaként észlelik. A fogyasztók számára tehát a védjegy nem az áru vagy szolgáltatás származását jelzi, vagyis azt, hogy az mely gyártótól vagy forgalmazótól származik, hanem csak a termék bizonyos jellemzőjének meglétére utal. A Hivatal szerint a védjegy más gyártók termékein, illetve csomagolásán való szerepeltetése a jogosult által történő tényleges védjegyhasználatot önmagában nem igazolja. A megjelölés nem a konkrét áruk eredetére utal, csupán arra, hogy az adott cég az újrahasznosítás és feldolgozási rendszer részese. (A653449/53.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Megállapította, hogy a csatolt bizonyítékok szerint a termékeken az azonosítást elsődlegesen szolgáló védjegyek mellett a támadott védjegy az összbenyomásban csekély szerepet betöltve, másodlagos jelleggel tűnik fel. Nem vitás, hogy a fogyasztók a megjelölést ismerik és védjegyként észlelik, tehát a használat nem pusztán szimbolikus, jogfenntartó célzatú, hanem valóságos.

Az igazolt használat módját azonban mégsem látta megfelelőnek az oltalom fenntartásához a teljes árujegyzék tekintetében. Úgy értékelte, hogy az adott esetben a védjegy nem teljesíti az azonosítás és a megkülönböztetés funkcióját. Okfejtése szerint a tárgybeli védjegy mindössze azon az alapon különbözteti meg az árukat, hogy azok gyártói/forgalmazói csatlakoztak-e a termék csomagolását újrahasznosító rendszerhez vagy sem, de alkalmatlan arra, hogy az átlagos fogyasztó pusztán általa különbséget tudjon tenni az eltérő eredetű termékek között. A tárgyi védjegy használatában csak a tájékoztató funkció ismerhető fel, azt a jogosult lényegében tanúsító védjegyként alkalmazza – noha nem ilyenként került lajstromozásra –, arról informálja a fogyasztót, hogy a gyártó, illetve forgalmazó tagja az ún. „zöld pont” rendszernek. A csatolt közvélemény-kutatás igazolja, hogy a fogyasztók ezzel tisztában vannak, mivel a védjegyet nem a vele jelzett áruk és szolgáltatások azonosítására, egymástól való megkülönböztetésére szolgáló megjelölésként értelmezik, hanem csak a környezettudatos üzletpolitika megnyilvánulásaként. Elvetette a védjegy jóhírűségével kapcsolatos jogosulti hivatkozást, mert a jóhírűség önmagában nem bizonyítéka a használati kötelezettség teljesítésének. Mindezeket értékelve egyetértett azzal, hogy a Vt. 18. §-a által megkívánt használat csupán a csomagolások feldolgozásával, újrahasznosításával összefüggő, a támadott határozatban megfelelően nevesített, meghatározott szolgáltatások vonatkozásában tekinthető igazoltnak, egyébként a védjegyjóltalom megszűnését kell megállapítani. (3.Pk.20.470/2015/7.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a védjegyjogosultnak azt kellett bizonyítania, hogy a támadott védjegyet az árujegyzékben felsorolt áruk és szolgáltatások vonatkozásában, a releváns időszakban ténylegesen használta, illetve hogy ez a használat nem olyan volt, ami kizárólag a jogosultság megtartását, tehát azt célozta, hogy a védjegy ne szűnjön meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a jogosult ennek az elvárásnak megfelelt, kellően igazolta, hogy az árujegyzéket alkotó termékek túlnyomó részében valóságos védjegyhasználat történt, mégpedig jelentős volumenben. Egyetértett a jogosulttal abban, hogy a Vt. rendelkezései a használattal szemben mást nem kívánnak meg csak azt, hogy az a fogyasztók számára érzékelhető, azaz tényleges legyen, vagyis hogy a vásárló a különböző értékesítési helyeken bizonyosan találkozhatott a védjeggyel, és ez az oltalmazott termékek döntő részében aggálytalanul igazolást nyert. Azt a jogosulti érvet is osztotta az ítéltábla, miszerint közömbös, hogy a védjegy nem magában, hanem többnyire más védjegyekkel vagy árujelzőkkel együttesen szerepel az egyes termékeken, mert ez önmagában nem rontja le a tárgyi védjegy ebbéli megjelenését, észlelését, nem befolyásolja a megkülönböztető képességét és nem teheti vitássá magának a használatnak a kérdését. Az elsőfokú végzésnek a tanúsító védjegy kapcsán tett megállapításai sem ingatják meg a jogosulti védjegy megfelelő használatát, mivel az is egyfajta megkülönböztető erőt jelent a vásárlók szemében, hogy a vele jelzett termékek választása esetén maguk is környezettudatosan járnak el. Ugyanakkor arra helyesen világított rá az eljáró bíróság, hogy a jóhírűség még fennállása esetén sem biztosíthatja automatikusan a szükséges és elégséges használatot az árujegyzékben szereplő valamennyi termék vagy szolgáltatás tekintetében, mert ez kizárólag abban a körben ismerhető el, ahol a használat valóságosan és egyértelműen kimutatható. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a hivatali és az elsőfokú bírósági határozatok részbeni megváltoztatásával az 1., 2., 3., 5., 7., 8., 9., 11., 12., 16., 18., 28., 29., 30., 31., 32. és 33. osztályba tartozó áruk, valamint a 22. osztályban a „csomagoló- és töltőanyagok” tekintetében találta még fenntarthatónak a védjegy oltalmát azokon felül, amit már a Hivatal is fenntartott. (8.Pkf.27.179/2015/4.)

V. Vt. 40. § (1) bekezdés

A Vt. 40. § (1) bekezdése alapján a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala – a (2) bekezdésben foglalt kivétellel – az előtte folyó védjegyeljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja, vizsgálata nem korlátozódhat csupán az ügyfelek állításaira.

12. A Hivatal – erre irányuló kérelem és a csatolt csereszerződés alapján – tudomásul vette, hogy a 198 900 lajstromszámú „**BIOINTIMO**” szóvédjegy 1/2 tulajdoni hányada vonatkozásában jogutódlás következett be, míg a másik 1/2 rész tekintetében változatlan a jogosult személye (továbbiakban: kérelmező). (M0900679/15.)

A kérelmező megváltoztatási kérelme folytán eljáró elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Hivatalnak észlelnie kellett volna, hogy a kérelem tárgyát képező védjegyoltalom közös, annak a kérelmező személyében olyan jogosultja is van, aki a jogügyletben nem vett részt és a csatolt okirat tartalmából elővásárlási jogának gyakorlása nem derül ki. Ezért a Vt. 48. §-ának (4) bekezdése szerint az ellenérdekű feleket a kérelmező hozzájáruló nyilatkozatának csatolására kellett volna felhívnia, mert ezzel lett volna tisztázható ügyleti szándéka és elővásárlási jogának gyakorlása. Tekintve, hogy ez az eljárási hiba a felek többfokú eljáráshoz és jogorvoslathoz fűződő jogának sérelme nélkül a megváltoztatási kérelem alapján indult eljárásban nem orvosolható, az elsőfokú bíróság a jogutódlást tudomásul vevő határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatal új eljárás lefolytatására kötelezte. Rámutatott, hogy a Hivatalnak a megismételt eljárásban fel kell hívnia az ellenérdekű feleket, hogy mellékeljék a kérelmező nyilatkozatát a Vt. 21. §-a szerinti elővásárlási joggal kapcsolatban, és csak ezt követően kerül abba a helyzetbe, hogy a jogutódlás bejegyzéséről dönteni tudjon. (3.Pk.20.538/2015/7.)

A Fővárosi Ítéltábla kiemelte, hogy a szellemi alkotásra vonatkozó jogutódlás tudomásul vétele a felek egyező akarata alapján történhet, ezen akarategység hiányát jelenti, ha valamelyik fél a kérelem alapjául megjelölt szerződés hatályosságát vitássá teszi. A kérelmező az érintett csereszerződésnek nem alanya, azonban a jelen eljárásban ügyfél, hiszen a bejelentett jogutódlás a jogos érdekeit közvetlenül érinti, mert ennek eredményeként a védjegy vonatkozásában változik a tulajdonostárs személye, méghozzá úgy, hogy erre semmilyen befolyással nem lehet, mivel az ellenérdekű felek anélkül állapodtak meg a fele részben tulajdonában is álló védjegy másik része és egy domain név cseréjéről, hogy elmulasztották őt megnyilatkoztatni élni kíván-e a jogszabályban biztosított elővásárlási jogával. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy ha a kérelemben az érintett ügyfelek szándékegysége nem fejeződik ki, és a csatolt iratok tartalmából sem olvasható ki a jog bejegyzése iránti szándékegység, akkor a kérelem hiányos és a Hivatalnak a hiányok pótlására kellett volna felhívnia az ellenérdekű feleket. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.140/2016/3.)